

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 23-án. Pünkösd 1. napján.

Apostolok Cselekedetei 2. rész 1. és 4a. verse. „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, (...) mindnyájan megteltek Szentlélekkel...”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

Minden bizonnyal feltűnt a jelen lévőknek, hogy a most felolvasott igeszakasz eleje és vége között kimaradt valami. Kimaradtak a külső jelek. A szél zúgásához hasonló hang, a lángnyelvek, amelyek megjelentek a tanítványok felett. Mondhatom úgy is, hogy amikor a pünkösd történetet lecsupasztjuk a külsőségektől, akkor annyi marad, amennyit ezen az ünnepi istentiszteleten hallottunk. „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, (...) mindnyájan megteltek Szentlélekkel...” Sokszor ugyanis a külső dolgok elvonják a figyelmet a belsőről, a láthatók a láthatatlanokról, a lényegtelenek pedig a lényegesekről. Itt van ma előttünk mindaz, ami a pünkösd ünnepének lényege.

Úgy éreztem magam, amikor mindezt végiggondoltam, hogy bizony ez a jelenlegi helyzet, amiben benne vagyunk, pontosan ugyanilyen. Az elmúlt hónapok során mi is kénytelenek voltunk meglátni, hogy mi a lényeges, és mi a lényegtelen. Kénytelenek voltunk érezni, hogy mi az, ami tényleg hiányzik, és mi az, amivel csak megtöltöttük az életünket, de valójában nem volt fontos. Most pedig, amikor a korábbi szigorú szabályok lassú feloldása történik, amikor összegezzük és értékeljük az elmúlt hónapokban megélt megannyi veszteséget, akkor ugyanúgy kell tennünk, mint ahogyan előttünk áll ez a pünkösd történet. Le kell csupasztani mindazt, ami lényegtelen, mindattól, ami viszont soha nem hagyható el. Ez a rövid bibliai szakasz pedig megadja azt a támpontot, ami a gyülekezet életében elengedhetetlen, de talán azt is mondhatom, hogy a Szentlélek eljövételéhez elengedhetetlen.

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja”. Nagyon egyszerű megállapítás. Megérkezett egy ünnep. Csak-hogy ez a kijelentés mégsem olyan egyszerű. Hiszen ahhoz, hogy kimondhassam, eljött a pünkösd napja, ahhoz az is kell, hogy készüljek, hogy ráhangolódjak, és kimondhassam: eljött, érkezett, itt van. Ettől lesz ünnep, az ünnep, hogy már előre készülsz rá. Pontosan úgy, mint ahogyan a kisgyerekek számolják vissza a napokat, hogy még mennyi van karácsonyig, vagy húsvétig, vagy a születésnapjukig, úgy kell, vagy úgy kellene készülnünk nekünk is minden ünnepünkre. Várjuk úgy, hogy még a napokat is számoljuk vissza.

Most pedig nem egyszerű ünnepelni. Nem egyszerű az ünnepre készülni. Május 10-e óta ismét jobban felpörgött az életünk, és ebben a pörgésben elmaradhatott az előre figyelés. Nem fogom szépíteni, én is belesétáltam ebbe a csapdába. Amikor a múlt vasárnapra írtam a hirdetéseket, akkor mindent végignéztem, átlapoztam a naptáramat, nehogy valami kimaradjon. Aztán amikor a kollégáim olvasták a hirdetéseket, akkor mindketten jelezték, hogy egy valamit elfelejtettem. Jövő vasárnap pünkösd van. Kimaradt ez a hirdetésből. De sajnos kimaradt a gondolataimból és kimaradt az érzéseimből. Milyen jó, hogy az elmúlt egy hét lehetőséget adott arra, hogy jobban odafigyeljek, hogy jobban készüljek, hogy az ünnepnapon igazán ünnepelhessek. Hiába jön el ugyanis a pünkösd napja, hogyha fogalmam sincsen, hogy mit kezdjek vele.

„Eljött a pünkösd napja”. Nem tudom, hogy ki milyen érzésekkel, gondolatokkal van ma itt. Nem tudom, hogy ki milyen formában ünnepel. Azt sem tudom, hogy ki az, aki éppen csak beesett ide, és ki az, aki alapos lelki felkészülésen van túl. Egy valami viszont közös kell, hogy legyen mindenkiben. A tartalom, ami miatt ünneplünk. Az, hogy Isten elküldte a Szentlelkét hozzánk, hogy betöltse vele a lelkünket és az életünket. Ez a lényeg. Erre kell fókuszálnunk, erre kell figyelniünk itt a gyülekezet közösségében is.

A felolvasott, kissé lecsupasztott igeszakasz ugyanis elmondta, hogy mit tettek a tanítványok pünkösd napján. „Mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen”. Ebben sincsen semmi eget-rengető. Nincsen semmi olyan, amire felkapnánk a fejünket és azt mondanánk. Ez igen. Ez aztán az üzenet. Szimpla tényközlés a tanítványok számáról és helyéről. De miért foglalkozzunk ezzel? Azért, mert csak ez a lelkület vezet el a Szentlélek kitöltetéséig.

„Mindnyájan együtt voltak”. Nem hiányzott senki. Nem volt üres hely, de inkább így mondom, hogy senkinek a helye nem maradt üresen. Ismerjük azt a húsvéti történetet, amikor egy alkalommal Jézus megjelent a tanítványoknak, de Tamás nem volt ott velük. Hiányzott. Lemaradt a találkozásról, lemaradt az élményről, lemaradt a lelkes örömről. Pünkösd napján azonban mindenki ott volt.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 23-án. Pünkösd 1. napján.

Tudom, hogy sokszor prédikálunk arról, hogy a külső nem számít, de a belső annál inkább. Most hadd tegyem meg a fordítottját. Hogyha nincsen mindenki egyszerre, látható módon együtt, akkor hiába várjuk a Szentlelket. Nem fog eljönni. Amíg a gyülekezeti életben arra várunk, hogy majd a többiek ott lesznek, amíg az a hozzáállás a divat, hogy lehet hinni a gyülekezet nélkül is, akkor még nagyon sok mindenre kell javítanunk. Természetesen lehet hinni másutt is. Természetesen lehet imádkozni másutt is. Természetesen a Szentírás üzenetét is meg lehet ismerni másutt is. De gyülekezet nélkül, a teljes közösség nélkül nem érkezik el a Szentlélek.

Éppen ezért nagyon fontos megfogalmazni, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus mindenkire számít. Nincsen olyan, hogy valakire itt ne lenne szükség. Mindenki számít. És mindenki hiányzik, aki nincsen itt. Pünkösd ünnepén „mindnyájan együtt voltak”. Ez pedig ezt is jelenti a tanítványi körre, hogy nem széledtek szét. Fizikailag is együtt voltak, és lelkileg is.

Nyilvánvalóan mindenki érzi azt, amit sokan azok közül, akikkel beszélek, hogy lelkileg nem vagyunk 100%-os állapotban. Emiatt a gyülekezet sincsen lelkileg együtt. Szétesett lelkű emberek csak széthulló közösséget tudnak alkotni. Pedig a pünkösdhöz, a Szentlélek elnyeréséhez szükséges az együttlét.

Mi is kell ehhez? Elhatározás mindenki részéről, hogy a gyülekezet dolgait rendkívüli fontosságúnak tartom. A saját dolgaimat is természetesen észben tartom, de a gyülekezet ügyét is elsőrenden írom be a naptáramba, és rögzítem magamnak. Sőt, továbbmegyek. Úgy rögzítem magamnak, hogy azt nem írhatja felül semmi olyan, ami máskor is megtehető. Lelkileg ugyanis akkor vagyunk együtt, hogyha mindenki ugyanazzal a szent elhatározással van itt, hogy nekünk most, ebben a pillanatban, amikor a templomban istentiszteleten vagyunk, ez a lehető legjobb dolog.

„Mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen”. Vita nélkül, mindenkinek jó volt a helyszín. Senki nem jött azzal, hogy neki lenne egy jobb ötlete. Nem állt elő egyik tanítvány sem, hogy neki ez nem felel meg. Mindenki igazodott ahhoz, ami a többieknek is jó volt.

Pár nappal ezelőtt éltem meg, hogy 6 másik emberrel együtt igyekeztünk egy időpontot egyeztetni. A társaság egyik részének a szombati napok lettek volna a jók, a másik részének a hétköznapiak. Szinte reménytelennek látszik, hogy 7 ember egy hónapon belül, azonos időpontban, azonos helyen legyen. A tanítványoknak sikerült. Tudták, hogy az ünnep nem találhatja őket máshol, mint a gyülekezet összejöveteleinek a helye. Mennyire jó, hogy most már évszázadok óta van fix pont. Itt van a templom, ahova eljöhettünk, és tudjuk az istentisztelet időpontját. Mindnyájan együtt lehetünk ugyanazon a helyen.

Ha ez ugyanis sikerül, akkor a folytatás is megvalósul: „megteltek Szentlélekkel”. Ahol megvalósul a fizikai és lelki előzmény, ott meg lesz a következmény is. A Szentírás üzenete pedig ezt sokszorosan aláhúzza. Nem csak a 12 tanítvány élhette ezt át, hanem a későbbiek során Kornéliusz és az ő háza népe, és a gyülekezet is minden egyes alkalommal, amikor egy szívvel és egy lélekkel imádták Istent.

A pünkösd csodára ugyanis mindennél inkább szükségünk van. Szentlélek nélkül nincsen gyülekezeti élet. Szentlélek nélkül nem látjuk, hogy merre kell haladnunk. Szentlélek nélkül nem lesz példamutató az életünk. A Szentlélekkel együtt azonban összeáll minden, és úgy működik, mintha az egész gyülekezet egy test lenne. A Szentlélekkel együtt megértjük a vezetést, és örömmel haladhatunk mindannyian ugyanabba az irányba. A Szentlélekkel együtt megjelenik az életünkben mindaz, amit a Lélek gyümölcseinek hívunk: „a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás”.

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, mindnyájan megteltek Szentlélekkel”. Ez a pünkösd lényege. Pünkösd előtt készülni, pünkösd után a Szentlélekkel együtt élni. „Pünkösd előtt - sóvárgás titkos mélye. | Pünkösd előtt - ígérek zenéje. | Pünkösd előtt - esedezés, esengés. | Pünkösd előtt - halk hajnali derengés. | Pünkösd előtt - szent vágyak mozdulása. | Pünkösd előtt - koldusszív tárulása. | Csendesen várni - várni, hinni, kérni! | Aztán - boldog pünkösd utánba érni! | S pünkösd után - szent égi erőt-vetten, | pünkösd után - Lélekkel telítetten. | pünkösd után - bátor tanúvá lenni, | pünkösd után - régít kárnak ítélni. | Krisztusnak élni és másoknak élni, | minden mennyei kincset elfogadni, | és pünkösd után - adni, adni, adni!” (Túrmezei Erzsébet: Pünkösd után)

Amen!